

Arrest

nr. 218 277 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2018 doet verzoeker een aangifte van een erkenning van een toen nog ongebooren kind van mevr. S.M.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nieuwerkerken vraagt op 31 mei 2018 om een onderzoek naar schijnerkenning aan de procureur des Konings te Hasselt.

Op 18 juli 2018 geeft het parket een negatief advies voor de opmaak van de erkenningsakte. Op 25 juli 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nieuwerkerken de opmaak van de erkenningsakte.

Op 13 augustus 2018 wordt het kind F.M. geboren.

Op 3 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, als vader van het kind F.M., dat de Belgische nationaliteit heeft.

Op 9 oktober 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest nr. 210 958 van 15 oktober 2018 wordt de vordering verworpen omdat de voorwaarde inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid niet werd vervuld aangezien de tenuitvoerlegging van de beslissing reeds geschorst was door de afgifte van een bijlage 20. Tegen de voormelde bijlage 13septies werd geen annulatieberoep ingediend.

Op 9 oktober 2018 legt de verwerende partij verzoeker tevens een inreisverbod op, dat gepaard gaat met de voormelde bijlage 13septies.

Op 15 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 15 oktober 2018. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend wordt verworpen bij arrest nr. 216 698 van 12 februari 2019.

Het op 9 oktober 2018 opgelegde inreisverbod betreft de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam : T.

voornaam : C.T.

geboortedatum : 13.02.1986

(...)

nationaliteit : Senegal

In voorkomend geval, ALIAS: D.C., 13.02.1989, Gambia

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene diende op 07.10.2013 en op 08.06.2015 onder de identiteit van D.C., geboren op 13.02.1989, nationaliteit Gambia een verzoek tot internationale bescherming in. Beide aanvragen werden door het CGVS geweigerd. Betrokkenes laatste verzoek tot internationale bescherming werd eveneens door de RVV verworpen. Pas in juni 2018 wanneer betrokkene een ongeboort kind van mevrouw M.S. wenste te erkennen legde betrokkene een paspoort voor. Volgens zijn paspoort is de identiteit van betrokkene T.C.T., geboren op 13.02.1986, nationaliteit Senegal. Betrokkene trachtte tot tweemaal toe de Belgische autoriteiten te misleiden door onder een andere identiteit een verblijfverzoek in te dienen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 10.04.2014, 29.06.2015 en van 26.06.2018 dat hem betekend of aangetekend verstuurd werd op 16.04.2014, op 01.07.2015 en op 26.06.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Vijf jaar Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden □ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden BIJLAGE 13SEXIES – OV.7.778.843 2 Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. In zijn twee verzoeken tot internationale bescherming van 07.10.2013 en van 08.06.2015 verklaarde betrokkene van Gambia te zijn en D.C. te heten. Echter, zoals het paspoort A01959187 bevestigt, blijkt betrokkene van Senegal te zijn en T.C.T. te heten. Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat S.M. zijn partner is. Dat ze samen een kind hebben M.F. (°13.08.2018). Verder heeft betrokkene geen familie in België, wel vrienden. Verder heeft betrokkene familie in Senegal.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met mevrouw M.S. (°06.02.1989) en dat hij op 31.05.2018 bij de gemeente Nieuwerkerken haar ongeboort kind wenste te erkennen. De gemeente Nieuwerkerken weigerde op 25.07.2018 de opmaak van de akte erkenning art 330/1 na negatief advies van het Parket van Hasselt (van 18.07.2018), nadat was vastgesteld dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner er kennelijk enkel op gericht is om voor zichzelf een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De weigering van opmaak van de akte erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 09.10.2018 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij gezond is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 5 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt, na de weergave van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet :

“(…) Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hen opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat verzoeker in zijn vorige aanvraag tot internationale bescherming zou verklaard hebben van Gambia te zijn en D.S. te heten.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat verzoeker dit recht heeft gezet. Het laatste verzoek om internationale bescherming dateert van 2015. Verzoeker heeft nadien altijd zijn echte naam gebruikt. Dit blijkt ook uit de bijlage 19ter van verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

De verweerder stelt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 5 jaar gelet op het feit van het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude.

Er dient te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd.

Er dient immers rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker in België een gezinsleven heeft.

Verzoeker heeft een Belgische partner, mevrouw S.M. en samen hebben zij een kind, genaamd Fatima.

Het inreisverbod gaat regelrecht in tegen het recht op een gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag.

Daarenboven verblijft verzoeker legaal in België. Op 03.10.2018 diende verzoeker een aanvraag voor gezinshereniging op basis van DNA met zijn Belgische kind van 7 weken. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter die geldig is tot 03.04.2019.

Gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw. moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11 Vw. is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De parlementaire voorbereiding benadrukt hierover:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”.

Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van verzoekers Belgische partner en minderjarige Belgische kind. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. De overheid legt onmiddellijk een termijn van 5 jaar op.

Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw.

Het feit dat verzoeker uberhaupt een inreisverbod krijgt opgelegd is onbegrijpelijk en onmenselijk. Er werd totaal geen rekening gehouden met zijn gezinsleven in België en zijn verblijfsrecht.

Zoals hierboven gesteld is de bestreden beslissing in rechte een en ondeelbaar. Een ernstig middel werd aangevoerd betreffende het opgelegde inreisverbod.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker met zijn Belgische partner en kind, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat

met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° Vw. voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten.

Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zouden kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende vijf jaar het Belgische grondgebied te betreden, worden verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2. Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

§ 2 (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...)."

2.3. In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt concreet gemotiveerd aan welke bevelen om het grondgebied te verlaten verzoeker geen gevolg gegeven heeft. Uit de redactie van artikel 74/11, §1, tweede lid, (aanhef) van de Vreemdelingenwet blijkt dat in dit geval de verwerende partij geen andere keuze heeft dan een inreisverbod op te leggen. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de in de bestreden beslissing opgesomde bevelen om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.4. De verwerende partij legt verzoeker onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van vijf jaar op. Ze kruist in de bestreden beslissing aan dat de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker tot tweemaal toe een andere identiteit en nationaliteit heeft voorgewend bij het indienen van verzoeken tot internationale bescherming en dus tot tweemaal toe de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. De verwerende partij gaat vervolgens in op verzoekers persoonlijke situatie, met name dat S.M. zijn partner is en dat ze samen een kind hebben, F.M. Verweerder wijst op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nieuwerkerken op 25 juli 2018 de opmaak van de erkenningsakte heeft geweigerd, dit na een negatief advies van het parket. Verweerder acht dit een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en acht een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM. In fine geeft verweerder aan: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 5 jaar proportioneel.”*

2.5. Blijkens artikel 74/11, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, maar aangezien zij verzoeker een inreisverbod oplegt, heeft zij geoordeeld dat er geen humanitaire redenen zijn die zich verzetten tegen een inreisverbod. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet op te motiveren waarom er geen dergelijke humanitaire redenen zijn. Wel verplicht dit de verwerende partij om te motiveren waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en voor welke duur, waarbij ze rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Blijkens het gestelde in de punten 2.3 en 2.4. heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht ter zake en heeft ze rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Het is niet omdat de verwerende partij een inreisverbod van 5 jaar oplegt dat hieruit kan worden afgeleid dat ze geen rekening heeft gehouden met verzoekers partner en kind. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt zich erop te verdedigen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar humanitaire redenen die de verwerende partij kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet nader duidt welke humanitaire redenen de verwerende partij er redelijkerwijze hadden toe moeten leiden om geen inreisverbod op te leggen. De Raad kan de bestreden beslissing bezwaarlijk kennelijk onredelijk achten om de enkele reden dat de verwerende partij niet heeft afgezien van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin kan de overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk en onmenselijk is, dat de negatieve impact van de bestreden beslissing voor ieder redelijk denkend mens evident is en dat hij ontruikt wordt aan de Belgische samenleving waar hij *“duurzaam verankerd raakte”*, leiden tot de conclusie dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Voorts kan het feit dat de werking van het inreisverbod zich uitstrekt tot het grondgebied van EU-lidstaten (de 25 lidstaten van de EU met uitzondering van het VK en Ierland die geen deel uitmaken van het Schengengrondgebied en die hebben besloten tot een opt-out met betrekking tot deze richtlijn en de 4 geassocieerde Staten, zijnde Zwitserland, Noorwegen, Liechtenstein en IJsland) evenmin als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Dit is het gevolg van het feit dat het inreisverbod een Europeesrechtelijk instrument is dat ingevoegd werd door de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG) waarvan onder meer de artikelen 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht vormen. Verzoeker kan de vastgestelde fraude inzake het tot tweemaal toe voorwenden van een andere nationaliteit en identiteit tijdens de asielprocedure bezwaarlijk minimaliseren door erop te wijzen dat dit dateert van 2015 en dat hij dit nadien heeft *“rechtgezet”*. Fraus wordt niet gedekt door de tijd en het feit dat de overheid zelf vaststelt dat verzoeker een paspoort voorlegt met een andere identiteit en nationaliteit bij het indienen van een vestigingsaanvraag op grond van zijn kind F.M., kan bezwaarlijk worden beschouwd als een rechtzetting op initiatief van verzoeker. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe het gegeven dat hij een tijdje *“legaal”* in België verbleven heeft tijdens de behandeling van zijn aanvraag gezinshereniging met zijn biologisch kind F.M. tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.8. De Raad kan verzoeker volgen in zijn stelling dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar *“het belang van immigratiecontrole”* een vaag begrip is, maar de bestreden beslissing stelt meer dan dat. De verwijzing naar *“het belang van immigratiecontrole”* kan dan ook worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. De bestreden beslissing wordt voldoende geschraagd door de overwegingen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tot tweemaal toe een andere identiteit en nationaliteit heeft voorgewend bij het indienen van verzoeken tot internationale bescherming en dus tot tweemaal toe de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nieuwerkerken op 25 juli 2018 de opmaak van de erkenningsakte met betrekking tot F.M. heeft geweigerd op grond van artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek, dit na een negatief advies van het parket. De eindconclusie blijft overeind waar deze luidt: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd*

om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen,(...) en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 5 jaar proportioneel.”

2.10. Verzoeker wijst op zijn partner en hun gezamenlijk kind, F.M. en is van oordeel dat de bestreden beslissing ingaat tegen het recht op gezinshereniging zoals bepaald in artikel 8 EVRM en *“het Kinderrechtenverdrag”*.

2.11. Verzoeker specificeert niet nader welke bepaling van *“het Kinderrechtenverdrag”* hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.12. Degene die zich beroept op een schending van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient in de eerste plaats aan te tonen dat hij een beschermingswaardig gezinsleven leidt in de zin van dit verdragsartikel. Verzoeker toont in het geheel niet aan dat hij daadwerkelijk een gezinsleven leidt met zijn Belgische partner. Aan het verzoekschrift worden ook geen stukken gevoegd die hierop wijzen. Het blijkt zelfs niet dat verzoeker een aanvraag tot verblijf heeft ingediend in het kader van gezinshereniging met zijn partner op basis van een duurzame en stabiele relatie. Voor wat betreft de relatie met zijn biologisch kind F.M., stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier niet aantoonde dat hij daadwerkelijk een gezinsleven heeft met dit kind. Verzoeker gaat ook totaal niet in op de overwegingen in de bestreden beslissing, *“De weigering van opmaak van de akte erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Verzoeker komt niet verder dan te wijzen op zijn kind F.M. en aan het verzoekschrift kopies toe te voegen van een DNA-test waaruit blijkt dat hij de biologische vader is van F.M. alsook een bijlage 19ter waarop zijn aanvraag tot gezinshereniging met het kind F.M. werd genoteerd. Hiermee maakt verzoeker niet ongedaan dat de erkenning van zijn biologisch kind F.M. bestempeld werd als een schijnerkenning. Hiermee werd uitvoering gegeven aan artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek dat luidt als volgt: *“Er is, ingeval van aangifte van erkenning, geen afstammingsband tussen het kind en de erkenner wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband.”* Artikel 8 van het EVRM kan bezwaarlijk frauduleuze erkenningen van een kind beschermen. De aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend op basis van zijn biologisch Belgisch minderjarig kind is voorts op 15 oktober 2018 uitgemond in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 216 698 van 12 februari 2019.

2.13. De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn Belgische partner en zijn biologisch kind, F.M. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker 5 jaar uit het Rijk dient weg te blijven met de mogelijkheid vroeger terug te keren, mits een opheffing of opschorting van het inreisverbod en de toekenning van een visum gezinshereniging. Uiteraard dient verzoeker hiervoor de nodige aanvragen te doen en heeft hij geen enkele garantie dat dit alles positief zal worden beoordeeld, maar dit kan op zich geen schending vormen van artikel 8 van het EVRM. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort – voor zover daar al sprake van zou zijn – het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verzoeker die tot tweemaal toe fraude heeft gepleegd door het voorwenden van een andere nationaliteit en identiteit tijdens de asielprocedure en die een kind heeft bij een Belgische vriendin waarvan de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de erkenningsakte op te maken wegens een schijnerkenning, toont niet aan dat zijn privébelangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden geacht aan het belang van de staat om op te treden tegen fraude. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoekers partner en biologisch kind, F.M. hem bezoeken in het land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn biologisch kind, F.M. en zo zijn gezinsleven – voor zover daarvan al sprake zou zijn – met hen verder te onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA